

Трибуна Молодого Автора

ВОЛОДНА Є. О.

**СТОРІНКИ ІСТОРІЇ РОДУ
ЛАДОНКО-СЕРЕБРЯННИКОВИХ-ФРАНЦКЕВИЧІВ**

Біля Миколаївської церкви, що знаходиться в місті Конотоп по вул. Петровського (район Загребелля), крім могил священників, є поховання, на надгробку якого напис: "Ладонко Степан Иванович. Умер на 73 году жизни. Похоронен 9 января 1909 года". Він керував у Конотопі повітовою поліцейською управою, був повітовим справником, колезьким радником. Його праонук Францкевич Олег Олександрович (нині проживає в Москві) під час відвідування могил родичів, повідомив, що С. І. Ладонко був найбільшим з тогочасних меценатів цієї церкви. Звісно, традиція ховати церковних благодійників біля будівлі церкви є непрямым цьому підтвердженням.

Ладонко Степан Іванович

За різноманітними інформаційними джерелами Миколаївська церква вперше була побудована в кінці XVII століття Федором Кандибою. Потім згоріла, багаторазово перебудовувалась представниками різних поколінь роду Кандиб. У XIX столітті землі під церквою стали належати дворянській родині Ладонків. За свідченнями жителів Загребелля, цю землю вони передали церкві. А коли в 1891 році відбувалась чергова церковна перебудова, Степан Іванович опікувався церквою.

Дім Ладонків стояв на горі навпроти церкви. Жителька Загребелля Гайдук Галина Миколаївна, яка цікавиться історією рідного краю, має зібрану

інформацію про Ладонків. Так, під час паводку вода підходила до огорожі садиби, тому під двором стояли човни. У Галини Миколаївни є картина невідомого художника, написана на початку ХХ століття, який відтворив цей пейзаж ніби саме від будинку Ладонків. Дім мав два виходи: один панський, а інший для прислуги. Довжина будинку складала 20 метрів, а ширина - 6. Мешканка Загребелля Хвостова Тамара згадувала, що до революції в Ладонків жила попадя. Бариня наймала Тамарину бабу пекти паски. В будинку була велика бібліотека, колекція творів мистецтва з дорогих металів, мармуру, гіпсу та дерева.

Францкевич О. О. надав фото Ладонко С. І. Степан Іванович має на ший орден Св. Станіслава 2 ступеня. "Орден Св. Станіслава мог быть пожалован за благотворительную деятельность..." та за досягнення в науках, мистецтвах тощо. Орден Св. Анни, який на знімку справа, був нагородою "за особые подвиги и заслуги, не боевые, но соединенные с мужеством и самоотвержением".

Орден Св. Володимира 4 ступеня вручений 22. 09. 1893 р. "... Нашему Коллежскому Советнику Конотопскому, Черниговской губернии, Уездному Исправнику, Степану Ладонко. В воздаяние усердной службы вашей, продолженной тридцать пять лет...". Оригінал документа про це нагородження надав Олег Олександрович.

Родини нащадків Ладонко також були відомими у свій час у Конотопі. Одна з двох його дочок, Віра Степанівна, вийшла заміж за Серебряннікова Івана Олексійовича.

За спогадами родичів, йому належав великий цегляний будинок, у якому після революції розміщувалась пошта. Під час окупації будівлю було знищено.

Також, як свідчать нащадки, він був інженером на залізниці та мав свою частку на ділянці Конотоп - Курськ. Іван Олексійович став учасником неприємної історичної події. 17 жовтня 1888 року цар Олександр III з сім'єю їхав залізницею з Криму. У складі осіб, які за службою супроводжували царя, був і Серебрянніков І. О. Неподалік станції Борки, за 50 км. від Харкова, потяг зазнав аварії. Сім вагонів зазнали ушкоджень, були жертви серед прислуги, але царська сім'я майже не постраждала. Під час аварії провалилась стеля вагону і цар утримував її на своїх плечах до того часу, поки не надійшла допомога. Після розслідувань причин аварії багато співробітників Міністерства шляхів сполучення та різних чиновників було покарано. Іван Олексійович у результаті цих подій отримав такий стрес, що вже не зміг оговтатися й незабаром помер.

Його донька, Серебряннікова Варвара Іванівна, вийшла заміж за Францкевича Олександра Олександровича (1901-1951рр.), поляка за походженням. Він знав декілька іноземних мов, працював учителем у школах. Після революції у школі № 7 викладав німецьку мову. Під час Великої Вітчизняної війни жив в окупованому Конотопі. Щоб не прислужувати німцям, знання німецької мови ретельно приховував. Зразу після визволення міста з 7 вересня 1943 року по 10 травня 1950 року був директором Конотопського краєзнавчого музею. Йому вдалося зібрати частину розореного фонду й налагодити роботу музею в приміщенні по вул. Виконкомівській. У подружжя народилось двоє синів: Олександр 1934 р. н. і Олег 1938 р. н. Олег Олександрович розповідав, що у їхньому будинку на Загребеллі (де ще мешкав Ладонко) стояв

рояль і мама Варвара Іванівна на ньому добре грала. Але батьки прожили недовго. Їхні могили є на старому Загребельському кладовищі.

Олег закінчив Будівельний технікум, відслужив у армії та вступив на юридичний факультет до Московського державного університету. До Москви переїхав, одружившись на конотопчанці Щур Ларисі Йосипівні. Його брат Олександр теж переїхав до Москви.

Чоловіча гімназія

У 1967 році вони продали свою загребельську хату. Будинок і зараз у гарному стані. У ньому проживає сім'я, яка багато пам'ятає про попередніх власників. Олег Олександрович у Москві працював секретарем Гагарінського райкому партії, керівником главку в Раді міністрів СРСР з кінематографії, у Міжнародному торговельному центрі, у Комітеті із захисту конституційних прав при президенті Росії. Його брат Олександр помер. А вже пенсіонер Олег Олександрович, його діти та онуки за нагоди навідують рідну землю, піклуються про могили своїх родичів і сподіваються, що в Конотопі будуть згадувати їх пращурів.

Я теж є родичкою дітей та онуків Францкевича О.О. Мій дідусь Анатолій і Лариса Йосипівна - рідні брат і сестра.

Керівник: Володіна О. А.